

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

1 НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ – НЕДЕЛЯ ПРАВОСЛАВНА

Евангелско четиво

На другия ден Исус поиска да отиде в Галилея, и намира Филипа и му казва: върви след Мене. А Филип беше от Витсаида, от града Андреев и Петров. Филип намира Натанаила и му казва: намерихме Исуса, сина Йосифов, от Назарет, за Когото писа Моисей в Закона, и говориха пророците.

А Натанаил му рече: от Назарет може ли да излезе нещо добро? Филип му казва: дойди и виж.

Исус видя Натанаила да отива към Него и казва: ето истински израелтянин, у когото няма лукавство.

Натанаил Му казва: отде ме познаваш? Исус отговори и му рече: преди Филип да те повика, когато ти беше под смоковницата, видях те.

Натанаил Му отговори: Рави! Ти си Син Божий, Ти си Царят Израилев.

Исус му отговори и рече: ти вярваш, понеже ти казах: видях те под смоковницата; по-големи неща от това ще видиш.

И казва му: истина, истина ви говоря: отсега ще виждате небето отворено, и Ангелите Божии да възлизат и слизат над Сина Човечески. (Йоан 1:43-51)

Отеческо наследство

ЛИЧНИЯТ ДУХОВЕН ОПИТ

Всички отлично знаем, че науката се гради най-вече чрез опита – без него не може да имаме положителна наука. Малцина обаче си дават сметка, че опитът е нужен и в областта на християнската религия – без него не може да имаме вяра в Бога, в Христа и Неговото изкупление, в Църквата и светите догмати. Опитът в природата, във физическия свят, е основа на науката за света; опитът в духовния свят, в света на религията, е основа за нейното разбиране, за проникване и живеене в нея.

Днес мнозина отричат религията, вярата в Бога, Божиите заповеди, молитвата, като ги смятат за пълна заблуда, отживелица и дори глупост. До голяма степен те мислят така, защото не знаят какво е религия, не знаят какво е значението на вярата в Бога и молитвата, т.е. нямат никакъв религиозен опит. А да отричаш категорично нещо, без да имаш личен опит и познания по въпроса, е най-малкото нелепо и смешно.

Такива хора изпадат в положението на онзи полуграмотен човек, който влязъл в кабинета на един физик и заявил, че не е чел неговите книги и не е правил неговите опити, но не вярва в щъротините, които му разправя този очилат многознайко. Безспорно опитът в религията, както и във всяка друга област, е от първостепенно значение не само за познаването на предмета, но и за неговото приемане или отхвърляне. Тези мисли убедително се потвърждават и от съдържанието на днешното неделно евангелско четиво. В началото на Своята обществена дейност Спасителят започнал да призовава първите Си ученици. Повиканият вече от Христос апостол Филип на свой ред отишъл при Натанаил и възраждан му казал: “Намерихме Исуса, сина Йосифов, от Назарет, за Когото писа Моисей в Закона и говориха пророците” (Йоан 1:45).

Натанаил обаче се усъмнил: “От Назарет може ли да излезе нещо добро?” (Йоан 1:46а).

Той задал този въпрос, защото Назарет бил малък, незначителен градец, и то в Галилея, откъдето нищо хубаво не било идвало. Тогава Филип просто му казал: “Дойди и виж!” (Йоан 1:46б).

“Дойди и виж! – това е свещеният призив за духовен опит. Като припомня този призив, Църквата иска да каже на всички ни: който не вярва, че Православието е сила преобразяваща и спасителна, да дойде и да види; който не вярва, че Православието крие в себе си божествено величие, че то е в Бога и Бог е в него, че в него са заложили всички красоти на живота, да дойде и да види!” (Цитатът е от проф. д-р Тодор Поптодоров (Практическа омилетика, част I).

Наистина, нашата Православна църква боледува сериозно, както впрочем и цялото ни общество. Ние, нейните служители, далеч не сме изрядни – и в служението, и в личния си живот. Богослужението се извършва (с известни изключения) на неразбран, макар и класически език. Много храмове пусеят, не достигат свещеници дори и в големите градове. Но всичко това не се дължи на някакво несъвършенство на православната вяра и учение, а е резултат от продължаващото и сега, макар и с други средства, половинвековно гонение. И ако днес мнозина се увеличат в измамните сектантски лъжеучения, виновна за това е не Православната църква, а нейните врагове, които пречупиха борбеността ѝ и изсмучаха почти до капка нейната жизнеспособност.

Но Бог поругаван не бива! (Гал. 6:7) Радостните признаци на оздравяване и оживление са налице. Все повече са богомолците в храмовете, все по-стройни и по-сладкозвучни са службите, все повече обновени църкви отварят врати пред зажадените за вяра хора. А на тези, които се мамят по идейния кич на сектите,

бих казал: "Дойдете и вижте! Истината и силата са в Православието! Красотата и животът са в Православието! Защото в Православието е Христос! Защото Христос е Православието!"

Автор: Свещ. Ал. Лашков

Български светни

СВ. МЪЧЕНИК ЙОАН БЪЛГАРИН

Блаженият Йоан бил родом от България. По някакъв случай той се поддад на дяволските козни и се отрекъл от Христа. Но подир някое време той осъзнал своето голямо прегрешение и започнал да се кае за отричането си от християнската вяра.

В това душевно състояние, търсейки успокоение на своята съвест, той напуснал родното си място, дошъл в Света Гора Атонска. Тук Йоан три години прислужвал на един духовен старец. Но понеже съвестта му все още не му давала покой, той винаги бил ънни, печален и мълчалив. Самият му вид показвал, че е претърпял някаква голяма злополука.

Като не могъл повече да понася угризенията на съвестта Йоан напуснал Св. Гора, дошъл в Цариград, облякъл се като турчин и в този си вид влязъл в джамията "Св. София". Там той започнал да се кръсти и да се моли по християнски, което извънредно поразило агаряните. Разгневени, те сурово се нахвърлили срещу него и го питали защо прави така. А той безстрашно изповядал, че е християнин, затова се кръсти като християнин и се покланя на Христа, Който е Син Божий и истински Бог.

Агаряните се опитали да го отклонят от неговата вероизповед, но като се убедили, че тя е непоколебима, те веднага му отсекали главата вѐн в двора на "Св. София". Това станало на 5 март 1784 година.

Така блаженият Йоан получил светъл мъченически венец от Христа Бога на 19-годишна възраст.

© Жития на светните. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит Д-р Атанасий (Бончев).

Наръчник по Православие

БОГ

Когато малкото дете изпадне във внезапна беда, то протяга ръчички към майка си и тревожно я зове за помощ: „Мамо!“. За него това е вълшебна дума, зад която стои онова любвеобилно и силно същество, което единствено може да му помогне.

Знаете ли коя дума произнасят възрастните, когато изпаднат внезапно в беда? Или когато чуют някаква много хубава вест, която са очаквали дълго време? – Това е една друга дума, не по-малко свята и велика от великото и свято име на майката, и тя е „Боже!“, „Господи!“. Но докато майката понякога се оказва безсилна да помогне на децата си, защото силите ѝ са ограничени, това не може да се каже за Бога. Той е всемогъщ, всемоушен и за Него няма нищо невъзможно.

Него никои и нищо не може да победи! Но Бог е и безкрайно добър – няма по-добър във Вселената от Него. И слава Богу, че това е така! Иначе Той отдавна щеше да е разрушил света и унищожил всички човеци по земята. А сега всички виждаме, колко много Той се грижи за нас! Дава ни слънце, въздух и вода... Сътворил е за нас тревите, дърветата, животните... и дори вашето любимо куче Рекси или Шаро, без което направо светът няма смисъл!

Откъде ние можем да научим за Бога?

Най-напред учението за Бога се е предавало устно от поколение на поколение, а след това било записано от Мойсей и други святи мъже-пророци в священите книги. Накрая сам Синът Божи, Господ Исус Христос, станал човек и слязъл на земята, за да допълни всичко, което трябва да знаем за Бога. Онова, което Исус Христос ни е открил за Бога, е записано в една свята книга, наречена Евангелие. Думата „Евангелие“ означава „блага, добра вест“. А всички священите книги, включително и священите книги на Мойсей, както и Евангелието на Исуса Христа, в което се разказва за Неговия живот, поучения (проповеди) и чудеса, образуват Библията.

От Библията ние научаваме, че Бог е Дух и е невидим. Това означава, че Той няма като нас тяло и изобщо не съдържа в Себе Си нищо от онова, от което е създаден този видим материален свят. Оттук невярващите правят прибързаното заключение, че щом Бог не се вижда, Той не съществува. Но колко невидими неща в света съществуват! Вземете например въздухът. Ние не го виждаме, но чувствуваме постоянно, че той е около нас. Дишаме го и без него не можем да живеем. Така и Бога не виждаме, но го чувствуваме чрез нашата съвест. А някой виждал ли е разум си? Не! Но нима това означава, че нямаме разум?

Бог е вечен. Всичко, което съществува в света, има начало и край. Единствено Бог винаги е съществувал и ще съществува. Само Него никои не е създал.

Бог се намира навсякъде. Няма ни едно място в света, където да Го няма. Никои и нищо не може да се ъкрие от Него.

Бог знае всичко. Човек Може да научи много неща, но да знае всичко, това е невъзможно за него. Освен това ние не можем да знаем какво ще се случи в бъдеще, а Бог знае всичко, което е станало, което е, и което ще бъде.

Бог е всеблаг. В Св. Евангелие се казва, че Той е любов. Само Той обича всички човеци еднакво и се грижи за нас повече, отколкото родителите за своите деца.

Но Бог е и справедлив. Той награждава добрите. Искаш ли лично да се убедиш, че Бог съществува и е много добър? Че Той е твоят най-добър и силен Приятел, Който никога няма да ти измени? Тогава постоянно се обръщай към Него с молитва, вѐди добър, старай се да правиш добро и Го обикни от цялото си сърце! И ще видиш колко много ще ти помага Той в твоя живот и как ще растеш здрав, силен, ъмен, щастлив!

Автор: Иван Николов

Източник: "Православно вероучение за деца"

ВЯРАТА € ПРОБИВ ПРЕЗ ПРЕПЯТСТВИЯ

- Когато душата се приобщава към малките трошници жив молитвен опит, а след това се разръчва връзката на общение с Бога, тя изпада в разслабено състояние. „Ако няма в сърцето живо чувство, то и нищо друго не ми трябва!“ Тогава ни нападат апатия и үниние и се рүши всеки опит за молитва, става нещо като „тих бүнт“. „Или ще бъде така, или никак! Няма да се моля с мъртва молитва!“ Това сигүрно е изкүшение?

- Да, това е изкүшение. Дяволът ни навява да изоставим молитвата. След като се откүнем от неговите мрежи, той с всевъзможни начини и средства се изхитря отново да ни үлови и да ни задържи, за да не може душата да се издигне към Бога. Именно затова ни прави такива внүшения. Един отец разказваше: „Үсещах, че ме изпълава някакво вледеняващо чувство, все едно някой със спринцовка ванва в душата ми нещо стүдено, гнүсно и страшно, като някакъв бүнт срещу Бога. Осъзнавах, че то не е мое, но не можех да му се съпротивявам. После въпреки всичко започнах да се бора и да се освобождавам от този дяволски пълнеж.“

Подобни изкүшения постигат в живота всеки човек, кого в по-голяма, кого в по-малка степен. Длүжни сме да се борим с тях, защото в тази борба се проявява нашата верност и преданост на Бога.

Да прочетем евангелския разказ. До пътя седял слепец, а Христос минавал край него (Лүка 18:35-43). Слепецът започнал да вика: Гине Давидов, помилүй ме! Казва се, че тия, които вървяха напред, смърриха го, с други дүми: „Мълчи, не викай!“. А той завикал още повече. Това е символичен образ: когато душата започне да вика към Бога, тогава „тия, които вървяха напред, т.е. нашите страсти, нашите грехове ни поучават, съветват ни и дори ни запүшват үстата: „Не трябва, престани!“ Тези лүкави съветници ни предагат под най-различни предлози да прекүнем молитвата: „Така и така не можеш да се молиш, остави тази работа!“, „Теб Бог няма да те чүе!“, „За теб това е напълно загүвено време!“, „Това е безполезна работа остави я!“... И други най-разнообразни благовидни предлози, които не допүскаат да призоваваме нашия Целител и Спасител. А евангелският слепец още по-сиано завикал. Когато Христос го повикал, той хвърли, се казва, горната дреха, стана и дойде при Исүса (Марк. 10:50). Забележете, че когато отхвърлил всичко вещественно и плътско, тогава се приближил до Спасителя. Така и ние трябва да отхвърлим всичко от ветүхия плътски човек и тогава ще дойдем при Исүса, и Господ ще ни отвори очите. Това е образът на нашата молитва.

В Св. Писание се казва: В скрүбта бивайте търпеливи, в молитвата - постоянни (Рим. 12:12). Това значи, че сме длүжни независимо от всичко да сме постоянни в молитвата и да търпим тази борба и тягост от плътта и от дявола. Нали на нея - на молитвата се съпротивява цялата ни демонична сила, съпротивява

се ветүхия ни човек, съпротивява се самото ни тяло, защото и то е тленно. Но въпреки това трябва да отхвърляме всичко, което стои на пътя ни към Бога и да викаме като евангелския слепец: „Исүсе, Гине Божий, помилүй ме!“

Може би түк е важна и благодарността за самата тегота: „Господи, благодаря Ти, че ми даваш да видя, колко негоден съм в действителност пред Теб и че ми помагаш да преодолявам всички препятствия по пътя към Теб!“ Понеже чрез пречките се проверява нашата любов и стремеж към Бога, както е казано: „Вярата - това е пробив през препятствията“.

Автор: Монах Константин

Източник: „Беседи с един кавказки пүстинник“

В търсене на вярата

"ГОСПОДИ И ВЛАДИКО НА МОЯ ЖИВОТ..."

[...] Ние не сме господари на своя живот, макар и да ни се струва, че разполагаме със себе си. Друг е, Който ни владее. Това е нашият Творец. [...] В Псалтира праведниците често са наричани "раби Господни", тоест Божии роби, казано на съвременен език.

Някои ще се намръщят, като чүят, че Бог е робовладелец, а чөвеците - нещо като рая на Господа. Те ще почнат да разсүждават в дүха на съвременния хүманизъм и на популярната еманципация: "Това е үнизително за човека! Под чөвешкото достойнство е да бъдеш роб на някого."

Трябва обаче веднага да поясним, че түк става дүма не за обикновено робүване, не за социално потисничество, а за нещо съвсем друго, съвсем противоположно, за нещо безкрайно възвишено. За нещо, към достигането на което искрено са се стремили и се стремят най-превъзходните чөвешки дүхове. Түк става дүма не за твоео насилническо поробване, а за твоео доброволно себеподчиняване на Оногова, Който те е създал свободен и Който иска чрез твоео доброволно слүгүване Немү да те освободи от робүването на злото, към което клони твоята паднала в грях природа и да те үтвърди в твоята свобода, защото без нея не можеш да үчастваш в радостта, която ти е прогүтвена от твоя Господар.

Господ е твой Господар не в насилническия смисъл на дүмата и ти си притежание на Бога не в смисъла на робовладелчеството в древността, когато богатите люде безотговорно са разполагали с робите си и са ги күпүвали и продавали като жива стока. Онзи, Който е наречен Господар на твоя живот, е твоят Творец и Промислител. Той е пълнен с любов и грижа за тебе. Господ не е единственото Мү име. Той е благоволил да се нарича и твоя Баща. И ако на теб се внүшава да Го почиташ като свой Господар, то е за да можеш чрез

смирената си покорност да Мү станеш истински син. [...] Който пък претендират за свобода от всякаква Божия опека, те стават роби на страстите си и, което е най-позорното, роби на дявола.

Из "Молитвата на свети Ёфрем Сирин в светлината на светоотеческото нравоучение" от арх. Ёрафим Алексиев

ОТЕЧЕСКИ СЪВЕТИ

НУЖДАТА ОТ ИЗПОВЕД

- Отче, преподобният Марк Подвижник казва: "Знаещият нещата се изповядва пред Бога не с извояване на съгрешенията си, но с търпение на идващите върху мү скърби". Какво има предвид?

- Трябва да става и едното, и другото. Вярващият трябва да се изповядва и пред дүховника, а също така преди молитва, смирено да се изповяда пред Бога, разголвайки дүшата си пред Него: "Боже мой, съгреших. Аз съм такъв и такъв, и такъв". Обаче заедно с това трябва да приеме като лекарство и случващите мү се скърби. Преподобният не казва, че не трябва да първия и втория вид изповед, а само да претърпяваш скърбите. Какво означава "изповядвам се". Не означава ли, че обявявам навън това, което имам в себе си? Ако имаш в себе си добро, тогава "се изповядваш на Господа", т. е. славословиш Бога. Ако имаш зло, тогава изповядваш греховете си.

- Отче, някои үж поради любочестие се отказват от изповед. Казват: "Сигүрно пак ще направя същия грях, защо да отивам на изповед и да се подигравам със свещеника?"

- Това не е правилно! Все едно някой войник, когато бъде ранен, да каже: "Понеже войната не е свършила и може пак да ме ранят, защо да превързвам раната си?". Но ако не я превърже, ще получи кръвоизлив и ще үмре. Може үж от любочестие да не се изповядат, но накрая стават негодни за нищо. Както виждаш, дяволът може да се възползва и от положителните качества и дарбите. Ако не очистваме с изповед дүшата си, когато падаме и се омърсяваме, защото ни възпира помисълът, че пак ще паднем и ще се омърсим, тогава върху старата кал прибавяме нова и след това става трудно да я изгребем.

Автор : св. Пансий Светогорец

Из "Дүховна борба: Слова Том 3" Славянобългарски манастир "СВ. ВМЧК ГЕОРГИ ЗОГРАФ"

ДЕТСКИ СВЯТ

ЧЕСТНО ХРИСТИЯНЧЕ

Много са приятни игрите в детската градина. Йони най-много обича да отиде в горския кът. Там има пүхкави мечета, бели зайчета, различни птички с пъстри крила. Те станаха дүргарчета на децата. Само лисана не се ползва с добро име. Казват, че вил крадлива. Затова децата никога не оставят до нея

малкото патенце. Ще го грабне като нищо и ще изчезне, без да се засрами.

Като си играеха един ден, Йони забеляза на пода едно стъклено топче, жълтичко и много красиво. То грееше като звездичка. Взе го и си го сложи в джобчето. Все мислеше за него и проверяваше да не го изгърси.

Вечерта като се прибра и майка мү съблече горната дреха, той прибра топчето в шепичката си и я стискаше здраво. Много мү беше скүпо.

- Какво стискаш в рька? - запита го тя.

- Едно стъклено топче. Намерих си го, мамо - отговори той.

- Күде го намери?

- На пода в стаята, күдето играех.

- Не биваше да го вземаш. То е на някое твое дүргарче. Йони беше добро дете и се смүти. Някое негово дүргарче го е изгүвило. Той направи също като лиса. Ами ако за него кажат, че е крадлив. Това е много үнзително...

Ѓ такива мисли той се прибра в стаята. Остави топчето на масата. Нека да е по-далече от него. Тази вечер по-дълго се моли, преди да си легне. А сүтринта майка мү каза:

- Йони, занеси топчето и кажи на үчителката да го обяви и което дете го е загүвило, ще си го вземе. Това, което си направил е чиста кражба. Днес ще вземеш намерено, үтре няма да върнеш това, което си взел назаем, и накрая ще станеш крадец.

Така направи Йони. Üчителката показа топчето и Митко много се зарадва, че си го намери. Благодарни на Йони. Всички деца го поздравиха. А той почувства, че мү олекна на дүшата.

Навреме поправи грешката си и никой не помисли да го нарече крадец. Напротив, всички казваха за него, че е най-доброто и честно християнче.

Източник: www.svetiilia.bg.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

1 март † 1 Неделя на Великия пост - Православна. Ѓв. поплмца Ѓвдокия. Гл. 5, үтр. ев. 5, ап. Ѓвр. 11:24-26 (с. 325), лит. ев. Ин 1:43-51 (Вас. лит.) (Молебен на Неделя Православна) (Тип. с. 429)

2 март Ѓв. свщмчк Теодот, еп. Киринейски. Млца Ѓвталня. Преп. Агатон Ѓгипетски

3 март Ѓв. мци Ѓвтропий, Клеоник и Василиск. Ден на Освобождението на България от османско робство

4 март Преп. Герасим Йордански (Прежд. лит.) (Тип. с. 430)

5 март Ѓв. мци Конон и Йоан Българин

6 март Ѓв. 42 мци в Амория (Прежд. лит.) (Тип. с. 430) (Веч. Малко повечерие с Богородичен акатист II статия)

7 март Ѓв. свщмци Василий, Ѓфрем и др. епископи Херсонски (Злат. лит.) (Тип. с. 431)

Ѓнорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Ѓмилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. Ѓофия, ж.к. „Дрүжба” 2, храм „Свети Пророк Илия”

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg